

من عاشق شهر بودم و این وابستگی عمیق را در جنگ میان
بوی باروت، دود و آتش با تمام وجودم حس کردم. برای یک
لبخند و در آن هایی که دوستشان دارم هر چه از دست برآمده
کرده ام تا شاید لحظه ای ثانیه ای فراموش کنیم این آوار غم و
اندوه را. به یاد تمام رفتگان بی بازگشت که چند کوچه یا پلاک
با ما فاصله داشتند و با شقاوتی باور نکردنی از سوی دشمنی
جانی به خاک و خون کشیده شدند.

کاری از دستم بر نمی آید جز کاشتن بذرامید و فرو خوردن
فریاد تا برسد آن روزی که باید، روزی که همه با هم لبخند بزنیم
و فراموش کنیم آن شبانه روز پر دود غبار تهران را که با هر
صدای انفجار قلبمان از سینه بیرون می پرید و اضطراب در
مویرگ چشمانمان می دوید که خدا کند همه سالم باشیم.

